

Column
Jos Benders

62

www.nummer1.nl

Mens & Media

JEAN EST MORT, VIVE JEAN

Het hoogste goed voor een journalist is dat hij de harten van de mensen raakt. Jean Nelissen vulde die harten. In mijn laatste column berichtte ik u over zijn verblijf in het ziekenhuis en we opperden om hem beterschapswensen te zenden via deze rubriek.

Daarop is overweldigend gereageerd, zoals door deze mevrouw uit Posterholt: Ut is al jaore geleeje wie miene miensj en ich in de trein zoote van Utrech nao Mestreech. Bie ós in de coupé zaate eine hier naeve ós dae mich hiel bekènd veur kwaam mer ich kós hem neet heim wiese.

Op een gegaeve moment zèk ich taenge miene miensj: 'Och wól get kwiet zeen es ich get te drinke haw', want ut waas bloodheit in de trein. Dae hier naeve ós duit zien sjieke tesj aoep en pak ein klein flesjke champanje droet waat ter aan mich geuf mit de weurd: 'Hiej mevrouw, drink uch dae mèr lekker oet.' En toen vertèlde hae ós det ter van de begrafenis aaf kwaam van Pantani de wielrenner. Dao ging bie ós ein leechske branje. Dae hier waas Jean Nelissen. Veer hóbbe toen noch ein leuk gesjprek gehad toet Remunj, want dao móste veer droet.

Alle post voor Jean eindigde met dezelfde blije intentie: Beterschap! Zoals ook de volgende brief van een familie uit Cadier en Keer: 'Wat een heerlijk man die Jean Nelissen, wat hebben we jarenlang genoten van zijn commentaar. Met de Tour natuurlijk om nooit te vergeten. Bij elke cha-teau had hij wel een verhaal over het kasteel zelf, over de gasten of de menukaart en de streek. Hij vertelde over de renners, hoe het met hen ging in de koers en met hun huwelijk. Hij was goed onderbouwd in zijn verslag en ik kon uren naar hem luisteren zonder moe te worden van zijn kennis van zaken. Echt een gemis voor de wielersport, als we nu kijken naar de Tour zeggen we elke keer: 'Jean Nelissen, die had wel een verhaal.'

Ik schrijf dit op de eerste dag na zijn overlijden. Ik zou nu zelf een brief aan hem willen schrijven, gericht aan de wielerhemel. Dan zou ik pennen: 'Jean, wat was het bijzonder om met jou bevriend te zijn.' Hij zou ongetwijfeld antwoorden: 'Och, schei toch uit...' en overgaan tot de orde van de dag. Die orde kon bestaan uit

een stukje discussie over politiek, over de sport of gewoon over het leven. Hij toonde zich een meester in de levensleer. Naar hem luisteren was gewoon heel bijzonder. Ook door zijn soms onverwachte tegengas.

Gisteren bezocht ik hem voor het allerlaatst. Ditmaal in de rouwkapel van de kliniek. Wij - hij en ik - waren alleen in een kamer van vier bij drie. Ik doorbrak de ijzige stilte door hem te

bedanken voor zijn bijzondere vriendschap. Voor de eerste maal in mijn leven zei hij niets terug. Ik bedankte hem voor alles wat hij mij leerde op het pad van de journalistiek. En weer werd het stil.

Toen ik de deur achter mij sloot en een verpleegkundige het slot vergrendelde, wist ik dat ik Jean nooit meer zou zien. Stilletjes heb ik op een bankje mijn emoties verwerkt en ik ben langzaam naar buiten gelopen. Het was twee minuten voor vier. Ik nam plaats in mijn auto en zette de radionieuwsdienst op. En weer was het tweede bericht het overlijden van Jean. Zoals dat al de hele voormiddag het geval was. Nog geen half uur nadat ik Mart Smeets vertelde dat Jean was overleden, kwam

het nieuws op alle netten.

Nieuws dat ook voor deze lezer uit Thorn hard moet zijn aangekomen, want hij schreef aan de toen nog herstellende Jean: We hebben zo van je tv-verslagen genoten, eerst alleen en later met je collega Mart Smeets; we kunnen jullie niet missen. Schut maar een neutje in en steek een sigaar op en het komt weer voor mekaar.

In dezelfde lijn ligt ook de reactie van een mevrouw uit Puth: 'Heb met aandacht het verhaal gelezen dat u schreef over Jean, wat een man, hè? Jaren hebben mijn man en ik naar zijn verhalen geluisterd aan de tv Zo'n commentator krijgen we nooit meer. Wij hopen dat hij goed herstelt van zijn bekkenbreuk en dat hij nog lang in zijn appartementje mag wonen in goede ge-

Het zitje van Jean Nelissen achter zijn appartement in Maastricht. Buurtbewoners betuigen er hun medeleven.

zondheid, want dat heeft hij verdiend. U bent een legende, met heel veel groeten.

Alle lezersreacties heb ik persoonlijk aan Jean in het ziekenhuis ter hand gesteld. En hij heeft ze allemaal gelezen, een voor een. Op een goeie dag (ik bezocht hem tweemaal per week) opperde ik dat ik een compilatie zou maken voor dit blad Nummer1 van de binnengekomen reacties aan zijn adres. Hij reageerde heel primair, typisch Neel-achtig: 'Oh ja?! Zet het niet te dik aan, anders is het al gauw zelfverheerlijking...' Want hij mocht dan in het brandpunt van de belangstelling staan, toch kon hij op een bijzondere wijze heel gewoon doen. En zijn. Tussen de mensen, zonder distantie. Spreken over de dingen van de dag. Hij memoreerde vaker dat hij vroeger binnenliep bij Toon Hermans. De gezegende cabaretier woonde een tijdlang in de Stokstraat in Maastricht. Op een steenworp afstand van de redactie burelen van Dagblad De Limburger in de Wolfstraat. Onderweg naar zijn werk belandde Jean dan aan de koffietafel bij Toon. Wederwaardigheden met de allure van wetenswaardigheden moeten daar zijn gewisseld. Want beide mannen waren professoren in, laten we het zo noemen, de filosofie van het leven. En misschien ook wel de dood. Daarover spraken Jean Nelissen en ik niet heel veel. Behalve die ene keer. Waaruit een anekdote volgt, die ik u niet wil onthouden. U moet daarvoor weten dat ik Jean nog wel eens vroeg voor een kop boven een van mijn columns. Daarin was hij de absolute meester, die het standpunt huldigde dat een goede kop al 'het halve artikel' is. Ooit vroeg ik hem: 'Jean, als jij nu eens wegvalt, en ze vragen mij een in memoriam te spreken, wat moet ik dan zeggen?' Vanuit zijn zetel in zijn gezellige salon antwoordde hij in een directe lijnverbinding: 'Dan schop je tegen mijn kist en roep je... klootzak,

ik heb een kop nodig!' En een bulderende lach volgde. Zo nam hij de dood op de korrel.

Wat Jean mij journalistiek gaf, kon ik als arts voor hem terugdoen. Talloze malen heb ik met hem mogen vertoeven, in voor- en tegen-spoed. Als er medisch een donkere wolk dreigde, ervoer ik de stress die gepaard gaat met het balanceren op de grenzen van je vakgebied. Hij hielp mij door zijn bestaan waardig te aanvaarden, waardoor een schuldgevoel over die niet-passeerbare medische grenzen werd vermeden.

Zo werd het een groot genoegen Jean Nelissen van zeer nabij te hebben mogen kennen. Dit gevoel wil ik graag met u delen en daarom schrijf ik deze woorden op deze wijze op, omdat ik weet dat u zich er mogelijk in herkent. Mogen zijn gedachten aan hem in ons voortleven.

Heeft u een bijzondere anekdote over Jean Nelissen, hebt u zelf iets met hem beleefd, beschikt u over nooit gepubliceerd fotowerk van de rasjournalist? Zend ons die alstublieft toe. Graag zullen wij uw materiaal tentoonstellen in de hal van het gebouw van de Media Groep Limburg, uitgever van Dagblad De Limburger waarvoor Jean Nelissen, naast zijn verslaggeving voor de NOS, jarenlang actief was. Wij lossen uw bijdrage graag in per e-mail op het adres vivejean@nummer1.nl. Mocht uw bestand te groot zijn, dan kunt u gebruikmaken van het postadres: Nummer 1, rubriek Mens en Media, Postbus 26, 6120 AA Born.

Een schot in de roos:
de flexibele, elegante Arabella.

van LIJF

exclusieve interieurs

Aan de Fremme 30/32 6269 BE Margraten
T 043 - 321 53 31 www.vanlijfinterieurs.com

meubels • advies • complete inrichting • vloerbedekking • raamdecoratie • accessoires • verlichting • restauratie • excellente service